

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξαμηνίᾳ δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 13 Φεβρουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 11

ΛΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΜΕΧΜΕΤ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

—Ἄν κατάλαβα καλά, ὀρκίστηκες νὰ μὴ κατεβῇς ποτὲ ἀπὸ τὸ μουλάρι σου;

—Ναί, Καδῆ ἐφένδῃ.

—Πρόσεξε καλά καὶ σὲ τοῦτο ποῦ θὰ σὲ ρωτήσω γιὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσης ξάστερα. Δὲν ὀρκίστηκες ὅμως καὶ νὰ μὴν ἀνεβῇς ἀπὸ τὸ μουλάρι σου σὲ ἄλλος μέρος; Ἡ δὲν εἶναι ἔτσι;

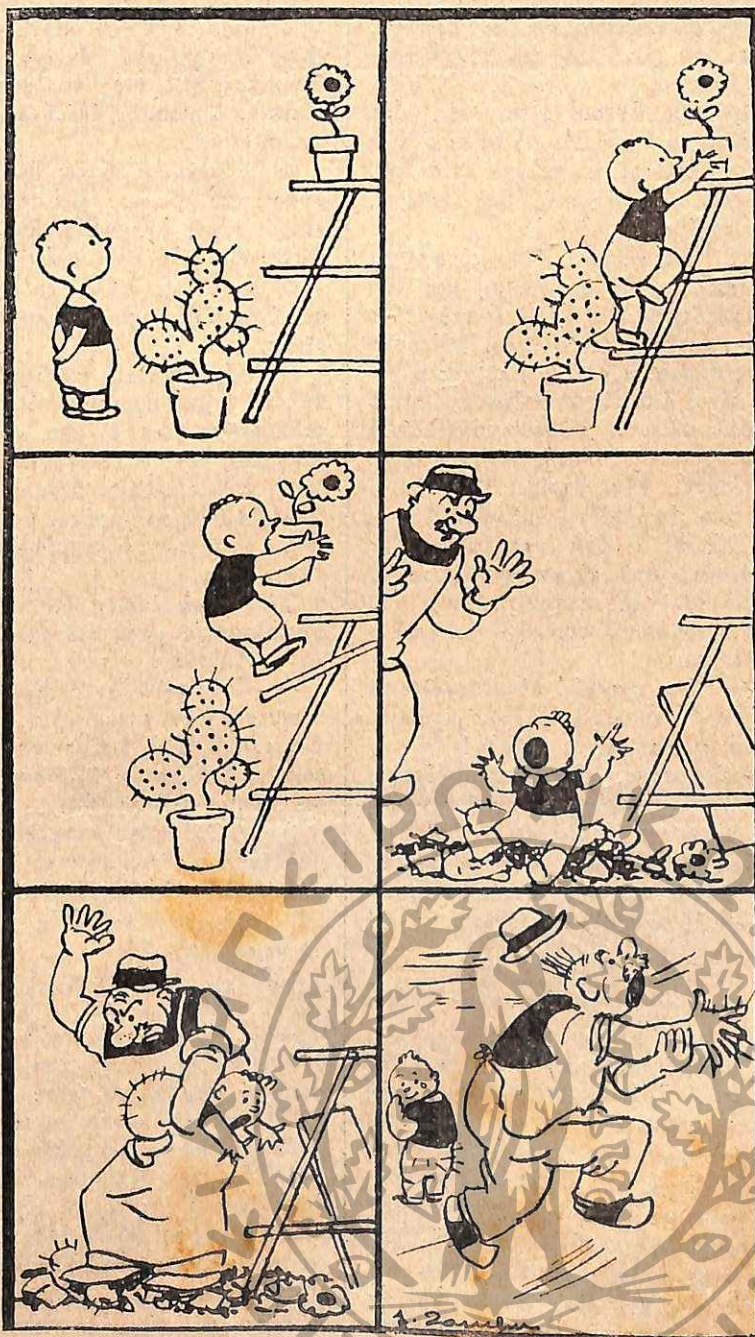
—Ἔτσι εἶναι, ἐφένδῃ μου.

—Τότε τὸ πρᾶμμα πέρνει γιατριά. Νὰ πᾶς τώρα ἀμέσως στὸν ἀντικρινό μας πλάτανο καὶ ὅπως εἶσαι καθάλλα νὰ ἀγκαλιάσῃς μὲ τὰ χέρια σου τὸν κορμό του καὶ νὰνεβῇς ἀπάνω του. Ὑστερα θὰ κατεβῇς ἀπὸ τὸ δένδρο στὴ γῆ. Μὲ τέτοιο τρόπο δὲν καταπατεῖς τὸν ὄρκο σου, γιατί δὲν κατεβαίνεις ἀπὸ τὸ μουλάρι σου παρὰ ἀπὸ τὸ δένδρο. Τρέξε νὰ κάνῃς ὅπως σοῦ εἶπα, καὶ ἔλα ἔπειτα ἐδῶ νὰ σοῦ μάθω καὶ κάτι ἄλλο.

Ἀμα ὁ Μεχμέτ ξαναγύρισε πεζὸς στὸν Καδῆ καὶ γονατιστὸς τὸν εὐχαριστοῦσε μὲ δάκρυα χαρᾶς, γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ, ποῦ τοῦ ἔκανε, τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ:

—Ὅταν μοῦ ἱστορίσεις τὸ περιστατικό σου σκέφτηκα, γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ σ' ἄφηνᾷ, ὡς αὐριο, καθάλαρῃ γιὰ νὰ καταλάβῃς τί μεγάλη συμφορὰ ἔβαλες στὸ κεφάλι σου. Εἶδα ὅμως τὸν πόνο σου καὶ τὴν μετάνοιά σου, ζωγραφισμένα στὸ πρόσωπό σου, σὲ συμπόνεσα κι' ἀποφάσισα νὰ σὲ λύσω ἀμέσως, ὅπως σ' ἔλυσα, ἀπὸ τὸν ὄρκο σου. Τώρα δέσε καλά μέσα στὸ νοῦ σου καὶ τοῦτο: Ποτὲ νὰ μὴ ξαναπάρῃς τέτοιον ὄρκο γιὰ τιποτένια ζητήματα. Ὁ ὄρκος, στὸν Ἄλλᾳ εἶναι τὸ πιὸ ἱερὸ πρᾶμμα. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ὅμως δὲν τὸν προσέχουν καὶ τὸν ἔχουν ὅλη τὴν ὥρα στὸ στόμα τους λὲς καὶ εἶναι ψωμότηρι. Ἐ... ἀντε στὸ καλὸ καὶ μὴ ξεχνᾷς ποτὲ τὸ πάθημά σου, ποῦ βέβαια θὰ σοῦ γίνῃκε μάθημα.

Ο ΚΑΚΤΟΣ ΜΕ ΤΑΓΚΑΘΙΑ [ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΕΞΗ ΕΙΚΟΝΕΣ]

Πὼς ἀγκυλώθηκε ὁ Τότες γιὰ νὰ πᾶσῃ πάνω στὸν κάκτο, καὶ πὼς ἀγκυλώθηκε κι' ὁ πατέρας του, γιὰ νὰ τὸν δεῖρῃ... ἔκει ποῦ εἶχε ἀγκυλωθεῖ.

—Ναί, Καδη Έφένδη, αυτό δε θά τὸ λησμονήσω, ὅσο ζῶ, μὰ οὔτε καὶ τὴ μεγάλη σου καλωσύνη.

Τὸν προσκύνῃσε, ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ ξαναγεννημένος, ἀπὸ τὴ χαρὰ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀφῆστε με, σὰς παρακαλῶ, ἀφῆστε με, θέλω νὰ ἴδω, διαμαρτυρεῖται ἐκείνη προσπαθώντας νὰ ἐλευθερωθῇ.

Ἄδικα ὅμως, γιατί ὁ Ἀνδρέας τὴν κρατᾷ μὲ δλῆ του τὴ δύναμη. Ἐνῶ ὅμως δὲν τὴν ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγει, δίνει στὴ φωνή του ἕνα τόνο παρακλητικό.

— Ὁχι, Ἀντουανέττα, λέει. Δὲν πρέπει, μιὰ καὶ δὲν τὸ θέλει ὁ Ἑρρίκος. Θὰ εἶναι φρικτὸ τὸ θέαμα. Φανήτε λίγο λογική, σὰς ἱκετεύω, ἀγαπητή μου.

Ἡ Ἀντουανέττα δὲν προφταίνει νὰ προσέξῃ τὴ συγκίνηση καὶ τὴν τρυφερότητα ποὺ ὑπάρχει στὸν τόνο τῆς φωνῆς τοῦ Ἀνδρέα. Μπροστὰ τοὺς παρουσιάζεται ὁ Ἑρρίκος συνοδυμένος ἀπὸ τὸν Ζάκ Ναταλί, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, σωστὸ κουρέλι. Ἡ ἀποτυχία τῆς δοκιμῆς του τὸν ἔχει ἀπελπίσει. Εἶχε βασίσει σ' αὐτὴν ὅλες του τὶς ἐλπίδες, καὶ τώρα...

Ὡστόσο ὁ Ζάκ καταταραγμένος ἀπὸ αὐτὸ ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει τὰ μάτια του—τὰ οἰκτρὰ λείψανα τοῦ δυστυχισμένου ποντικῶ—λέει καὶ ξαναλέει:

— Εἶναι φρικτὸ! Δὲν μπορείτε νὰ ριψοκινδυνεύσετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Εἶναι φρικτὸ, εἶναι φρικτὸ!

Κι' ὥστόσο, λίγες ὥρες ἀργότερα, μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς γυρίζει πίσω στὸ Παρίσι, ὁ Ἀνδρέας ἀκούει τὸν Ἑρρίκο νὰ μουρμουρίζει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ, ἐγὼ θὰ φύγω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τὸ μεγάλο ξενίτημα

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες.

Ὁ Ἀνδρέας ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἐντατική ἐργασία πῆγε στὴν ἐξοχή γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ λιγάκι. Ἡ κυρία Μπορέ ποὺ ἔχει γίνει ἡ στενότερη φίλη τῆς κυρίας Μπερνὸν τὴν προσκάλεσε μαζί μὲ τὴν Ἀντουανέττα νὰ ἔρθουν νὰ περάσουν μερικὲς ἡμέρες στὴν βίλλα τους στὸ Πασσό.

Ὁ Ἑρρίκος ποὺ αὐτὸς εἶναι ἀκούραστος, ποὺ δὲν ἀγαπάει καθόλου τὴν φύση καὶ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ζή-

του, ποὺ λυτρώθηκε, ἀπὸ τὸ βάσανό του, τράβηξε περπατώντας γιὰ τὸ σπίτι του καὶ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ δὲν ξαναορκίστηκε μὰ καὶ δὲ ξανακαβάλλησε.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ση καὶ ν' ἀναπνεύσῃ παρὰ μονάχα στὸ Παρίσι, μέσα στὸ στενὸ τοῦ ἐργαστήριου ἢ κάτω ἀπὸ τὸν θόλο τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, προτίμησε καλύτερα νὰ μείνῃ.

Τὴν ὥρα αὐτὴ τὸν βρίσκουμε νὰ διερρώνῃ ἕνα ἄρθρο τοῦ Ζάκ Ναταλί, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγινε τὸ ἀποτυχημένο ἐκεῖνο πείραμα ἔχει πάρει ἀπὸ τοὺς δύο φίλους τὴν ἄδεια νὰ δημοσιεύῃ ἐλεύθερα ὅ,τι θέλει, σχετικὰ.

Ὁ Ἑρρίκος διαβάει δυνατὰ μιὰ φράση τοῦ ἄρθρου: «Καὶ τότε οἱ δύο νεαροὶ σοφοὶ ἀγαγκάστηκαν—νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τους».

— Ἐπιμένεις καλὰ καὶ σώνει νὰ μᾶς ὀνομάζῃς σοφοὺς; ρωτᾷ ὁ Ἑρρίκος.

— Ναί, ἔρχεται καλύτερα ἔτσι, ἀπὸ τὴ δημοσιογραφικὴ ἀποψη, καταλαβαίνει. Ἄν εἶχατε φύγει γιὰ τὸν Ἀρη δὲν θὰ χρειαζόταν νὰ σὰς δώσῃ κανεὶς κανένα ὄνομα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν φύγατε πρέπει μὲ κάποιο τρόπο νὰ σὰς διαφημίσωμε στοὺς ἀναγνώστες.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνα τρίτο πρόσωπο μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιο. Εἶναι ὁ Ἀνδρέας.

— Ἐσὺ; φωνάζει ὁ Ἑρρίκος ἐκπληκτος. Καὶ τί γυρεύεις ἐδῶ ἐδῶ; Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι κανένας ἄρρωστος ἐλπίζω... ἄλλωστε μποροῦσε νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀπαντᾷ. Τὴν ὥρα ποὺ ἔφτανε ἐδῶ βιαστικὸς λογάριζε πὼς θὰ βρῇ τὸν Ἑρρίκο μοναχό του καὶ ἡ παρουσία τοῦ Ζάκ τὸν κάνει νὰ κομπιάζῃ.

— Ὁχι, λέει ταραγμένος, ἦρθα γιὰ... ἦρθα γιὰ νὰ... ἦρθα γιατί εἶχα κάτι ἐπείγουσες δουλειὲς νὰ κανονίσω καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ πέρασα νὰ σὲ ἴδω καὶ σένα.

Ὁ Ζάκ δὲν εἶναι κουτός. Καταλαβαίνει πὼς οἱ δύο φίλοι ἔχουν νὰ ποῦν ἰδιαίτερα καὶ πὼς αὐτὸς τοὺς ἐμποδίζει. Γι' αὐτὸ σὲ λίγο προφαίνεται πὼς κι' αὐτὸς ἔχει κάποια ἐπείγουσα δουλειὰ καὶ φύγει. Ἡ γνώμη του εἶναι πὼς ὁ Ἀνδρέας θὰ τσακώθηκε μὲ τὴν Ἀντουανέττα καὶ ἦρθε νὰ βρῇ τὸν ἀδελφό της, ἀλλὰ

σ' αὐτὸ λαθεύεται. Τὸ θέμα τῆς συνομιλίας τῶν δύο φίλων εἶναι ἀλήθεια ἡ Ἀντουανέττα ἀλλὰ γιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ αἰτία.

Δὲν πρέπει ἡ Ἀντουανέττα νὰ ἔρθῃ μαζί μας, λέει ὁ Ἀνδρέας μόλις ἀκούστηκαν τὰ βήματα τοῦ Ζάκ στὴ σκάλα. Ὁλη ἡ χαρὰ ποὺ αἰσθάνομαι κόβεται καὶ ἐξαφανίζεται μὲ τὸν φόβο πὼς μπορεῖ νὰ βάλουμε σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ της... Εἶναι κουτὸ αὐτὸ ἀπὸ μέρους μου, ἀλλὰ σοῦ ὁμολογῶ πὼς ὅταν σκέπτομαι μονάχα ἐμᾶς τοὺς δύο εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ πετύχωμε, ὅταν ὅμως σκέπτομαι καὶ αὐτὴν, τότε ἀρχίζω νὰ φοβάμαι... νὰ φοβάμαι γιὰ τὴν Ἀντουανέττα.

— Μὰ, γιὰ στάσου... ἀρχίζει ὁ Ἑρρίκος.

— Ὁχι, περιττόν, τὸν κῆβε ὁ Ἀνδρέας. Ξέρω τί θέλεις νὰ μοῦ πῇς. Ξέρω ὅλες τὶς πιθανότητες καὶ ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ παρουσιάσῃ τὸ ταξίδι μας αὐτό. Ὑπάρχει ὅμως κάτι ἔξω ἀπ' ὅλα αὐτά, ἡ μᾶλλον πᾶν ἀπ' ὅλα αὐτά: ὅτι γιὰ τὴν ἀδελφὴ σου αἰσθάνομαι μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια καὶ κάθε τι ποὺ σχετίζεται μαζί της ἀλλάζει γιὰ μένα ἀποψη. Καὶ στὸ αὐτοκίνητο ἀκόμη, ἐγὼ ποὺ τόσες φορὲς μὲ ἔχετε πῇ παλαθὸν καὶ πὼς πᾶω γυρεύοντας νὰ τοακιστῶ, ὅταν βρίσκομαι μαζί της, ὁδηγῶ μὲ κάτῃ προσοχῇ καὶ πηγαίνω σιγά-σιγά.

Καὶ συμπληρώνει ὑψώνοντας τὴν φωνή του.

— Καταλαβαίνεις λοιπὸν πὼς οὔτε συζήτηση μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ νὰ τὴν πάρουμε μαζί μας στὴν βολίδα.

— Καλὰ, καὶ πὼς θὰ καταφέρωμε νὰ τὴν πείσουμε νὰ μὴν ἔρθῃ μαζί μας.

— Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἀκριβῶς ἦρθα, ἀπαντᾷ ὁ Ἀνδρέας. Ἡ ἴδια νομίζει πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκομαι μαζί μὲ τὸν Ζάκ. Τῆς εἶπα πὼς μὲ κάλεσε γιὰ κάτι βιαστικό. Πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶμε λοιπὸν, Ἑρρίκο, νὰ φύγουμε τώρα ἀμέσως, ὅσο εἴμαστε μακριὰ της καὶ ἡ ἴδια δὲν ἔχει ἰδέα. Ἡ βολίδα εἶναι ἑτοιμὴ, τί περιμένουμε; Νὰ ἀναλάβω καὶ νὰ συνέλθω ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωση; Σὲ βεβαιώνω λοιπὸν πὼς εἶμαι λαμπρὰ στὴν υγεία μου. Ποῦ θὰ τοὺς ἀφήσουμε ὅλους χωρὶς προεδοποίηση; Ὁ χωρισμὸς πάντα χωρισμός εἶναι καὶ καλύτερα ἔτσι παρὰ μὲ ἀποχαιρετισμούς καὶ δάκρυα. Ἀς γράψουμε ἕνα γράμμα γιὰ τὶς μητέρες μας, θὰ προσθέσω κι' ἐγὼ δύο λόγια γιὰ τὴν Ἀντουανέττα καὶ ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ τῆς κακοφανῇ αὐτὸ ποὺ θὰ κάνω, ἀφοῦ θὰ τὸ κάνω γι' ἀγάπη της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ «ΚΤΙΡΙΟ»

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Ἀδελφοὶ Συριακίδη, ποὺ ἔζησαν κι' ἐπλούτησαν στὴν Ἀμερική, θέλησαν νὰ στολίσουν τὴν ἐλληνικὴ πρωτεύουσα μὲ ἕνα κτίριο, μ' ἕνα μπίλντιγκ, ὅπως λένε ἐκεῖ—πέρα τὰ τεράστια, τὰ σύνθετα καὶ τὰ θαυμάσια αὐτὰ οἰκοδομήματα, ποὺ συγκεντρώνουν λογγῆς-λογγῆς θεάματα καὶ διασκεδαστικά «κέντρα». Κι' ἔχτισαν στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου τὸ μπίλντιγκ «Ρέξ», ποὺ ἔχει δύο Κινηματογράφους, ἕνα Θέατρο κι' ἕνα Ντάντσιγκ στὴν ἀπέραντη ταράτσα. Ἐγιναν κιόλα τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐνὸς Κινηματογράφου καὶ τοῦ Θεάτρου. Κι' ἐξακολουθοῦν οἱ πυρετώδεις ἐργασίες γιὰ τὸ δεύτερο Κινηματογράφου καὶ γιὰ τὸ Ντάντσιγκ του ποὺ θὰ εἶναι μόνον καλοκαιρινό. Τᾶλλα λοιπὸν τὰ κλειστά, θὰ εἶναι μόνον χειμωνιάτικα; Καθόλου! Τὰ κλειστά θὰ εἶναι γιὰ κάθε ἐποχῇ. Γιατί τὸ Κτίριο ἔχει εἰδικὰ μηχανήματα ποὺ ζεσταίνουν ἢ ψυχραίνουν τὸν ἀέρα κατὰ βούληση. Ἐτσι τὸ χειμῶνα, στίς αἰθουσες, ὁ ἀέρας θὰ εἶναι ζεστός τὸ χειμῶνα καὶ δροσερός τὸ καλοκαίρι. Καὶ τὸ Θέατρο, π. χ. δὲν θὰ διακόπτῃ τὶς παραστάσεις του, τὸ Μάη, ὅπως τᾶλλα χειμωνιάτικα Θέατρα, ἀλλὰ θὰ τὶς ἐξακολουθεῖ καὶ τοὺς θερινούς μῆνες σὰ νὰ ἦταν ὑπαίθριο—καὶ κάτι καλύτερο μάλιστα, γιατί ἐνῶ στὰ θερινὰ θεάτρα, καὶ παντοῦ, τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν Αὐγούστου κάνει ζέστη ἀσφυκτική, στὸ Θέατρο αὐτὸ θὰ βρισκῇ κανένας δροσιά!

Κι' αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ μόνη τελειοποίηση, ποὺ παρουσιάζει τὸ νέο Θέατρο, ποὺ τὸ νοίκιασε γιὰ δέκα χρόνια ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη. Ἐχει καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς τελειότερες σκηνῆς τοῦ κόσμου: Εἶναι «περιστροφική». Ἐνῶ δηλαδὴ θὰ παίζεται στὸ μπροστινὸ τοῦ μέρους ἡ πρώτη πράξη ἢ ἡ πρώτη εἰκόνα τοῦ ἔργου, στὸ πίσω θὰ στήνονται τὰ σκηνικά τῆς δεύτερης, καὶ στὸ διάλειμμα, μὲ μιὰ ἀπλὴ στροφῇ, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, τὸ μέρος αὐτὸ ἔρχεται μπροστὰ καὶ θὰ ξανανοίγῃ ἡ ἀδύατα. Ἡ εὐκολία αὐτὴ θὰ ἐπιτρέπῃ νὰ παίζεται, χωρὶς μεγάλα διαλείμματα, καὶ τὸ πῶς πολὺ πρακτὸ καὶ πολὺ πλοκο ἔργο; καὶ νὰ τελειώσῃ στὴν ὥρα του, ἐνῶ στᾶλλα θεάτρα, ὅταν τὸ ἔργο ἔχῃ πολλὰ ἀλλαγές, τὰ διαλείμματα εἶναι καμμιά ὥρὰ μεγαλύτερα κι' ἀπὸ τὴν παράστασιν κι' οἱ ἄνθρωποι ξημερώνουν-

ται. Τὸ νέο Θέατρο ἔχει καὶ «κυκλικὸ ὀρίζοντα», σὰν τοῦ Βασιλικῶ, ποὺ ὅταν ἡ σκηνὴ τοῦ ἔργου εἶναι στὸ ὑπαίθριο, ἐπιτρέπει, μὲ τὸν κατάλληλο φωτισμό, νὰ μετασχηματίζεται ὁ οὐρανὸς κάθε ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας, καί, μὲ ἄλλα εἰδικὰ μηχανήματα, νὰ παρουσιάζονται καὶ κάθε λογγῆς σύννεφα, καὶ ἄστρα, καὶ φεγγάρι καὶ ἥλιος. Ἐπίσης νὰ γίνονται ἀστραπές, βροντές, κεραυνοί, βροχή, χιόνι, ἀέρας κι' ὅλα τελοσπάντων τὰ μετεωρολογικά.

Ἀνάλογη μὲ τὴ μεγάλη καὶ τέλει αὐτὴ σκηνὴ εἶναι κι' ἡ αἰθουσα. Χωρεῖ 1300 θεατῆς, τοποθετημένους σὲ τρόπο ὥστε κι' ὁ τελευταῖος νὰ βλέπῃ καὶ νὰκούῃ καλὰ σὰν τὸν πρῶτο. Γιατί κι' ἡ ἀκουστικὴ τοῦ Θεάτρου εἶναι τέλεια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πλατεῖα, ὑπάρχουν στὰ πλάγια καὶ θεωρεῖα, καθὼς καὶ δύο μεγάλοι ἐξώστες ὁλόγυρα, ἀμφιθεατρικοὶ ὅπως τοῦ Βασιλικῶ. Τὰ χρώματα εἶναι φαιδρὰ κι' ἀρμονικά: ἀσπροὶ οἱ τοῖχοι, κόκκινη ἡ αὐλαία καὶ τὸ ἴδιο κόκκινα τὰ παχὰ καὶ ἀνετα καθίσματα. Σύνολο πλοῦσιο, κομψό, χα-

ριτωμένο. Καὶ μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις γιὰ τὸν θεατῆ, μὲ ὅλες τὶς εὐκολίες καὶ μὲ κάθε ἀσφάλεια. Τὸ Θέατρο εἶναι ψηλά. Θάταν κουραστικὸ νὰνεβαίνῃ κανένας ὀγδόντα σκαλιὰ γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὴν πλατεῖα κι' ἕκατὸ ὡς τὸ δεύτερο ἐξώστη. Ὑπάρχουν λοιπὸν τέσσερις τέλει ἀναβατήρες (ἄσκανέρ), δύο γιὰ τὴν πλατεῖα καὶ δύο γιὰ τοὺς ἐξώστες, ποὺ καθέννας παίρνει ἀπὸ εἴκοσι ἄτομα. Ἐτσι σὲ λίγα λεπτά μπορεῖ νὰ γεμίῃ καὶ νὰ δειάζῃ τὸ θέατρο καὶ χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦνται οἱ σκάλες παρὰ ἀπ' ὅσους θέλουν.

Οἱ Ἀδελφοὶ Συριακίδη, ποὺ ἐπλούτισαν τὴν Ἀθῆνα μὲ τέτοιο Κτίριο, εἶναι ἀξιεπαινοὶ καὶ ἀξιολύμῃτοι. Ἐνῶ μποροῦσαν νὰ φυλάξουν τὰ πλοῦτη τους γιὰ τὸν ἑαυτοὺς, ἐπρότιμῃσαν νὰ τὰ διαθέσουν σ' ἕνα ὥραϊο ἔργο πολιτισμοῦ, νὰ χαρίσουν στοὺς Ἀθηναίους διασκεδαστικά κέντρα μ' ὅλες τὶς σημερινὲς τελειότητες, καὶ συγχρόνως νὰ δώσουν ἐργασία καὶ ψωμὶ σ' ἑκατοντάδες φτωχοὺς ἀνθρώπους...

Σὰς ἀσπάζομαι

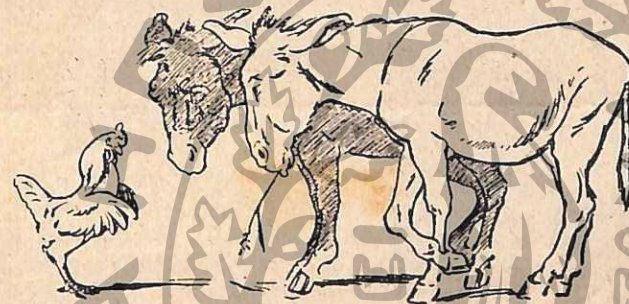
ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Μὲ πολλὴ χαρὰ ἀκούσαν τὰ ζῶα γιὰ τὴ διασκέδαση ποὺ τοὺς ἐτοίμαζε ἡ Ἀσπροῦλα. Τί καλὴ, ἔλεγαν, τί εὐγενικὴ νοικοκυρά! Παρουσιάσθηκε ὅμως μιὰ δυσκολία: Τὸ ἴδιο βράδυ, γυρίζοντας τὰ φεντικά ἀπὸ τὸ παζάρι, κουβίλησαν δύο γαϊδουράκια ποὺ εἶχαν ἀγοράσει ἐκεῖ. Τὸ ἕνα ἦταν σταχτερό σκούρο καὶ τὸ ἕτερον Αὐτέα· τὸ ἄλλο ἦταν κανελλι ἀνοιχτὸ καὶ τὸ ἕτερον Μέντιο. Ἡ Ἀσπροῦλα λοιπὸν δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ, ἔπρε-

πε νὰ προσκαλέσῃ κι' αὐτοὺς τοὺς νεόφερους: Βέβαια ἡ εὐγένεια τὸ ἀπαιτοῦσε. Ἀλλὰ πὼς νὰ καλέσῃ στὸ σπίτι της πρόσωπα ποὺ δὲν τὰ ἐγνώριζε καθόλου; Ρώτησε πάλι τὸ Φωνάλα:

— Ἐσὺ τί λές; Εἶναι σωστὸ νὰ τοὺς

ἀφῆσω κατὰ μέρος; Εἶναι σωστὸ νὰ τοὺς καλέσω;

— Ποιούς, καλέ;

— Τὸν Αὐτέα καὶ τὸ Μέντιο, δὲν τοὺς εἶδες;

— Ἀ, ναί!... Μὰ ἐγὼ δὲν ξέρω, κάμε ὅ,τι θέλεις. Ἄλωστε αὐτὸ κάνεις πάντα.

— Οὐφ! θύμωσε ἡ Ἀσπροῦλα. Ὅλο ἔτσι μοῦ ἀπαντᾷς. Ἄν σὲ ξαναρωτήσω ποτέ, νὰ πεθάνω ψητὴ στὸ φούρο!

Καὶ πῆγε ἴσια καὶ βόηκε τοὺς δύο γαϊδάρους ποὺ ἔβασκαν στὸ χωράφι.

— Καλημέρα σας! τοὺς εἶπε. Θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ παρευρεθῇτε καὶ σεῖς στὴ δεξίωσή μου;

(Ἀκολουθεῖ)

Η. ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Πρίν κινήσω γιά τού όνειρου τ' άνθροστόλιστα παλάτια,
Μέ κοιτάει συχνά πολλή ώρα ή μαμιά καί σά νά κλαίη,
Μέ φιλάει στά νυσταγμένα μου ματάκια καί μου λέει:
—Τού καημένου τού πατέρα σου τά μάτια.

Έκει πούπαιζα μέ κάποιου μου άρλεκίνου τά κομμάτια,
Μιάν ήμέρα πούρθε ό θεός τή μητέρα μου νά ιδή,
Ξάφνου μέ τραβάει κοντά του καί τόν άκουσα νά πη:
—Τού καημένου τού πατέρα σου τά μάτια.

Όταν κάποτε άνεβαίνω στής γιαγιάς μου τά δωμάτια,
Μέ φωνάζει νά καθίσω στής πολυθόνας της τήν άκρη,
Μέ κοιτάζει μέσ στα μάτια καί σφουγγίζει κάποιο δάκρυ
—Τού καημένου τού πατέρα σου τά μάτια.

Ήθελα πολύ νά ξέρω, άν ψηλά στά ουράνια πλάτια,
Όπου βρίσκεται ό μπαμπάς μου τώρα πλάι στήν Παναγία,
Καί τά όμορφα άγγελούδια κάνουν τόση φασαρία
Λέγοντας πώς ό μπαμπάς μου έχει τά δικά μου μάτια.

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Κορώνα ή γράμματα

Ό κ. Τελόριμος τού έκαμε πολλές παρατηρήσεις, τού έδειξε πόσο άνάρμοστη σέ μαθητή ήταν ή συμπεριφορά του, τόν συμβούλευσε πατρικά νά τήν αλλάξει στο μέλλον, νά μήν κάνη καυγάδες γιά φύλλον πής-δημα καί τέλος τού ανήγγειλε πώς ό διευθυντής τού Λυκείου τόν συγχωρούσε γιά τελευταία φορά καί πρόσταξε νά τόν αποφυλακίσουν.

«Ό Μάριος τού έβαλε μέ τρόπο στο χέρι του τό γράμμα. (Σελ. 86, στ. γ')

— Πρέπει δέ νά ξέρης, έπρόσθεσε πώς από τώρα καί στο εξής θά είσαι τακτικός μαθητής τού Λυκείου, οικότροφος.

— Άχ, κύριε έπιμελητά! φώναξε ό Μάριος μέ συγκίνηση: τί καλός πού είσθε! πώς νά σάς ευχαριστήσω!

— Θά μ' ευχαριστήσης, αποκρίθηκε ό κ. Τελόριμος, καί μένα καί τούς άλλους πού επιθυμούμε τήν πρόδός σου, άν είσαι καλός μαθητής, έπιμελής καί κόσμιος.

— Θά είμαι! είπε ό Μάριος. Θά μείνετε ευχαριστημένοι από μένα σάς τό υπόσχομαι!

Ό Τελόριμος χαμογέλασε. — Έλπίζω κι' εγώ, είπε. Τώρα θά σέ οδηγήσουν στήν ίματιοθήκη γιά νά σου δώσουν στολή.

Πραγματικώς, ό ίδιος εκείνος νέος πού τόν είχε αποφυλακίσει, όδήγησε τό Μάριο σ' ένα μεγάλο δωμάτιο όπου ήταν άραδιασμένες πολλές μαθητικές στολές κι' άλλα διάφορα ένδύματα. Μιά γυναίκα, ή κυρά-Μαρία, πού είχε χρένια τήν έπιστάσία της ίματιοθήκης, τού πήρε τά μέτρα του καί τού διάλεξε άμπέχονο, πανταλόνι, γιλέκι καί πηλίκιο ή κασκέτο. Άλλά γιά νά φορέση τή στολή του, έπρεπε πρώτα νά κόψη τά μαλλιά του πού ήταν μακριά ως τούς ώμους του. Φώναξαν λοιπόν τόν κουρέα πού τού τόν έκοψε σύμφωνα μέ τόν κανονισμό τού Λυκείου. Έπειτα ντύθηκε τή στολή του, φόρεσε καί τό κασκέτο που στρα-

βά, όπως φορούσε πρωτότερα τόν κουκό του, καί καμαρωτός, κορδωμένος, μπήκε μέ στρατιωτικό βήμα στήν τάξη του.

Οί συμμαθητές του δέν τόν εγνώρισαν άμέσως. Είχε αλλάξει τόσο, προπάντων από τό κόψιμο τών μαλλιών. Έπειτα όμως είδαν πώς ήταν ό Μάριος Καπάνης, ό ίδιος...

Τή στιγμή πού καθόταν στή θέση του, έρριψε μιá φιλική ματιά στο Σαϊζάνη καί τόν Δουμποδάνο, όχι όμως καί στους ξένους. Δέν θά τούς προκαλούσε πιά, μά δέν θά τούς έκανε καί φίλους. Άλλωστε κι' αυτοί δέν είχαν όρεξη γιά καυγάδες: Τους είχε κόψει τό βήμα μιá αυστηρή τιμωρία...

Καθώς είχε ύποσχεθεί στον κύριο έπιμελητή, από τήν ήμέρα εκείνη ό Μάριος Καπάνης έγινε φρονιμώτερος κι' έπιμελέστερος. Είχε έλο τόν νού στή μελέτη καί κοίταζε νά φτάση τούς συμμαθητές του πού είχαν αρχίσει τά μαθήματα πιδ νωρίς απ' αυτόν. Ό καϊμένος δέν έσήκωνε τό κεφάλι απ' τό βιβλίο του, καί σέ τρεις μήνες κατώρθωσε νά γίνη ένας απ' τούς πρώτους τής τάξης του.

— Εύγε, Μάριε, εύγε! τού έλεγε ό κ. Τελόριμος κάθε φορά πού έβλεπε τούς βαθμούς του. Προσδεύεις.

Έτσι πέρασαν ό Όκτώβρης κι' ό Νοέμβρης, μεσοκόπησε ό Δεκέμβρης καί πλησιάζουν οί γιορτές. Σ' έλο τό Λύκειο δέν μιλούσαν παρά γιά τά δώρα τής Πρωτοχρονιάς. Ό Μάριος άκουγε τούς συμμαθητές του νά λένε τί καί τί περίμεναν νά λάβουν από τούς γονείς τους, τούς συγγενείς τους, τούς οικογενειακούς τους φίλους — τούς άκουγε κι' αίσθανόταν λύπη μεγάλη. Όχι γιατί φθονούσε — ά, δέν ήταν φθονερός ό Μάριος — παρά γιατί θυμόταν τήν πατρίδα του, τό σπίτι του, τούς γονείς του, τά περασμένα Χριστούγεννα, καί τίς περασμένες Πρωτοχρονίες πού είχε γιορτάσει κοντά τους. Φέτος θά γιόρταζε μακριά, ξενιτεμένος, κλεισμένος μέσα σ' ένα σχολείο...

Καί σά νά μή τού έφτανε αυτή ή λύπη, είχε καί μιάν άλλη: Παρετήρησε πώς ό Μοντανής, ό Σαϊζάνης, κι' ό Δουμποδάνος έλεγαν μεταξύ τους κρυφά, κι' όταν τούς έπλησίαζε, έκοβαν άμέσως τήν όμιλία, πού τήν ξανάρχιζαν μόνο άμα τούς άφηνε. Αυτό τόν επείραζε τό Μάριο. Τί μυστικά είχαν οί φίλοι πού δέν ήθελαν νά τήν ξέρη κι' αυτός; Δέν τόν έμπιστεύονταν; Δέν τόν είχαν πιά φίλο, άδελφό;...

«Καταλαβαίνω τί είναι — συλλογίζεταν —. Θά κάνουν σχέδια γιά τά

Χριστούγεννα καί τήν Πρωτοχρονιά. Καί δέν θέλουν νά τήν άκούω, γιά νά μή λυπούμαι. Έ, βέβαια, αυτοί είναι πλούσιοι, έχουν τά μέσα, μπορούν νά κάμουν πολλά. Εγώ είμαι πτωχός υπότροφος. Άς είναι όμως, έπρεπε νά ξέρουν πώς τούς άγαπώ, πώς δέν φθονώ, καί πώς μπορούν νά τά λένε καί μπροστά μου. Αυτό μέ πικραίνει. . .»

Ένα γράμμα, πού έλαβε τίς ήμέρες εκείνες από τή μητέρα του, μεγάλωσε ακόμη τή λύπη τού ξενιτεμένου. Η κυρία Καπάνη προσπαθούσε νά πρηγορήσει τό γιό της, πού θά περνούσε τίς γιορτές μακριά της, φρινόταν όμως πώς κι' ή ίδια είχε ανάγκη από παρηγοριά. Πολλά δάκρυα θά είχε χύσει ή καϊμένη καθώς έγραφε εκείνο τό γράμμα. Καί πραγματικώς, διακρίνονταν τά ίχνη τους πάνω στο χαρτί.

Καί νά, τώρα τρέχουν καί τά δάκρυα τού Μαρίου, κι' άκράτητα βρέχουν τό χαρτί εκείνο πού διαβάζει μέ τόσο υπαρκτό ψυχής...

Ήταν στο σπουδαστήριο καί γιά νά μήν ιδούν οί συμμαθητές του πώς κλαίει, έκανε πώς γράφει τήν εξήγησή του, κρατώντας μέ τό άριστερό του χέρι τό κεφάλι του, σέ τρόπο πού νά κρύβη τά δακρυσμένα του μάτια.

Άλλά ό Σαϊζάνης κι' ό Δουμποδάνος τόν είδαν κι' άλλαξαν μεταξύ τους ματιές καί νεύματα. Τί ήθελαν άραγε νά πουν; τί είχαν στο νού τους γιά τό συμμαθητή τους; Λίγη ύπομονή καί θά τό μάθουμε. Τούτο μόνο πρέπει νά πούμε από τώρα: Τίς ήμέρες εκείνες πού μιλούσαν μεταξύ τους κρυφά κι' ό Μάριος τούς παρεγγούσε καί λυπόταν, γι' αυτόν ίσα-ίσα έφρόντιζαν. Ναί, ό Μοντανής, ό Σαϊζάνης κι' ό Δουμποδάνος συλλογίζονταν τήν έρημιά τού φίλου τους καί προσπαθούσαν νά βρουν τρόπο γιά νά τόν διασκεδάσουν καί νά τόν κάμουν νά ξεχάση λίγο τήν στέρηση τής πατρίδας του καί τών αγαπημένων του.

Ό καλύτερος βέβαια τρόπος θά ήταν νά τόν έπαιρνε κάποιος στο σπίτι του γιά νά περάση τίς γιορτές οικογενειακώς. Άλλά ποιος; Έδώ ήταν ό κόμπος. Γιατί κι' ό Μοντανής ήθελε νά τόν πάρη, κι' ό Σαϊζάνης, κι' ό Δουμποδάνος. Δέν όποχωρούσε κανένας κι' ήταν άδύνατο νά συμφωνήσουν. Άπ' αυτά τά μυστικά τους διαβούλια καί... ή βουβαμάρα πού τούς έπιασε άμα έβλεπαν τόν Μάριο νά πλησιάζη. Γιατί φυσικά,

δέν μπορούσαν νά τού πουν τίποτα πρίν συμφωνήσουν, ούτε νά τόν βάλουν νά λύση αυτός τή διαφορά.

Η αλήθεια είναι πώς ό Μοντανής, σά μεγαλύτερος καί σάν άνώτερος, είχε τά περισσότερα δικαιώματα νά πάρη τόν Μάριο. Οί άλλοι όμως δέν ήθελαν νά τόν άναγκώσουν καί λίγο έλειψε νά μαλλώσουν, νά τά χαλάσουν. Όστόσο, όταν είδαν στο σπουδαστήριο τή μεγάλη λύπη τού Μαρίου καί κατάλαβαν πώς τό γράμμα πού διάβάζε μέ δακρύδρεκτα μάτια ήταν από τό σπίτι του, σκέφθηκαν πώς ήταν ανάγκη νά συμβιβαστούν επίτελους καί νάποφασίσουν. Καί μόλις έγινε διάλειμμα, έτρεξαν οί δυο

«Ό Σαϊζάνης βρήκε τό Δουμποδάνο... (Σελ. 86, στ. γ')

νά βρουν τό Μοντανή. Ό Σαϊζάνης τού μίλησε πρώτος, κι' άφού μέ λίγα λόγια τού παράστησε τήν κατάσταση τού Μαρίου, έκαμε τήν ακόλουθη πρόταση:

— Άκούστε, φίλοι μου. Έπειδή δέν μπορούμε νά συμφωνήσουμε, γιατί δέν έννοει νά όποχωρήση κανένας μας, σάς προτείνω νάψήσουμε τήν τύχη νάποφασίση ποιος από τούς τρεις θά πάρη τό Μάριο στο σπίτι του.

— Πώς δηλαδή; ρώτησε ό Μοντανής. Έξηγήσου καλύτερα.

— Ιδού, είπε ό Σαϊζάνης. Βλέπεις αυτή τή δεκάρα; Θά τήν πετάξουμε ψηλά, κι' άν πέση κορώνα, θά πάρης τό Μάριο έσύ, άν πέση γράμματα, θά τόν πάρω εγώ.

— Έ, έ! φώναξε ό Δουμποδάνος. Κι' εγώ πού είμαι; Μ' άφήνετε έξω έμένα;

— Μή βιάζεσαι, είπε ό Σαϊζάνης, καί δέν τελείωσα ακόμη. Όποιος από τούς δυο κερδίση, θά παίξη ύστερα μέ σένα. Κι' όποιος κερδίση τελευταίος, αυτός θά πάρη όριστικά τό Μάριο στο σπίτι του. Συμφωνοί; — Συμφωνοί, είπε ό Δουμποδάνος.

— Συμφωνώ κι' εγώ γιά νά τελειώνουμε, είπε ό Μοντανής.

— Έμπρός λοιπόν, τό παιχνίδι μας αρχίζει, είπε ό Σαϊζάνης.

Καί μ' όλη του τή δύναμη, έρριξε ψηλά τή δεκάρα πού κρατούσε.

Μόλις έπεσε ή δεκάρα χάμω, έτρεξαν κι' οί τρεις νά ιδούν άν ήταν κορώνα ή γράμματα.

— Έχασα! είπε ό Μοντανής μέ λύπη. Είναι γράμματα, άρα κερδίζει ό Σαϊζάνης.

— Καί τώρα οί δυο μας, είπε ό Σαϊζάνης στο Δουμποδάνο.

— Στάσου! είπε ό Δουμποδάνος. Άν ή δεκάρα πέση κορώνα, ό Μάριος είναι δικός μου κι' άν πέση γράμματα, είναι δικός σου.

— Συμφωνοί έμπρός!

Κι' ό Σαϊζάνης σήκωσε τή δεκάρα καί τήν έρριξε πάλι ψηλά.

— Άλλά καί πάλι έπεσε γράμματα.

— Κέρδισα! φώναξε μέ χαρά ό Σαϊζάνης.

Καί βάζοντας τά χέρια του στο στέμα σά χωνί, φώναξε δυνατά: — Καπάνη!... Καπάνη!...

Ό Μάριος, πού καθόταν παράμερα συλλογισμένος — έξεραινε πώς άπόφυγε τώρα νά πλησιάση τούς φίλους του — άκουσε τόνόμα του κι' έτρεξε. Η καρδιά του χτυπούσε. Είχε μαντέψει πώς γιά κάτι σπουδαίο τόν φώναζαν.

Στό μεταξύ ή συμφωνία είχε κλείσει. Τώρα θά έπαιρνε τόν Μάριο ό Σαϊζάνης: τό Πάσχα θά τόν έπαιρνε ό Δουμποδάνος, καί τίς θρινές διακοπές ό Μοντανής, έκτός άν τόν καλούσαν οί γονείς του νά τίς περάση στήν πατρίδα του.

— Σεις μέ φωνάξατε; ρώτησε μέ κάποια άνησυχία ό Μάριος πλησιάζοντας.

— Ναί, έμεις, αποκρίθηκε ό Σαϊζάνης ή μάλλον εγώ, γιατί... εγώ έχω κάτι νά σου προτείνω. Θέλεις, Μάριε, νά μου κάμης μιá χάρη;

— Χάρη σέ σένα; είπε ό Μάριος. Περισσότερο νά μέ ρωτάς. Πές μου μόνο τί θέλεις;

— Νά έρθης μαζί μου, νά κάμης Χριστούγεννα καί Πρωτοχρονιά στο σπίτι μου.

(Άκολουθεί) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καί ΓΡ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΙΟΥΣΤΕΦΕΣ ΑΣΤΥ

Σκορπάει τριαντάφυλλα ή αυγή μπροστά σου
Κι' οί γαλάζιοι τ' ουρανοί σου οί θόλοι
Θωρούνε γελαστοί την όμορφιά σου,
Μενεξεδένια πόλη
Ανίσχυροι διαβαίνουν οί αιώνες
Τ' όρωτο δέν μπορούν να καταστρέψουν
Μ' ολόλαμπρες, πολύτιμες κορώνες
Περνούν για να σε στέφουν
Θεές για σε έχουν πλέξει ένα στεφάνι
Απ' τ' άσημένα της έλιδας τὰ κλώνια
Έσένα ή Αθηνά ναό έχει κάνει
Της Όμορφιάς αιώνια.

Παλιά, μὰ νέα πάντα στολισμένη,
Μπροστά σου, Αθίνα, γονατίζουν όλοι,
Βασίλισσα χιλιотραγουδιμένη,
Μενεξεδένια πόλη.

Ροζελάντια [Α]

ΑΝΑΡΡΙΧΗΣΗ

Είναι τόσο καλά να κάνη κρού. Νά βλέπης τόν Ύμνητό χιονισμένο ως κάτω σχεδόν την Άγία Παρασκευή! Μά ελναι πιδ καλά ένδω περιμένεις την φοβερή όρα... της εξέτασεως σε κάποια θεωρία, ν' ακούς μετά την προσευχή, τόν Διευθυντή της Σωματικής Άγωγής νά λήη μιά μόνη λέξη: «Φόρμες».
Ξέρετε τί θά πη αυτό; Ασφαλώς όχι! Λοιπόν θά πη: «Κούρτε βιβλία και τετούδια, βγάλετε παλτά, φορέματα, πατσες, πετάξτε τὰ κακόλ, ξεχάστε και τὸ μαντήλι σας ακόμη και βάλτε μουσική και τὰ λαστιχένια παπούτσια με άνεση και κατεβήτε σὸν Ὑπόστεγο!»
Καί ένδω γίνεται αὐτή ή ἀλλαγή τουακνιὰ νά πεισμώνουν και νά γυροῦν ἀπ' την ἀνάποδη, τις ζώνες νά παίξουνε πιασμένο στόν γάντια, ένδω τὸ φόρεμα ορίζεται κουβαριασμένο στό ντουλάπι, — Πάρετε και τὰ παλτά κάτω».
Περίεργο! Τί τὰ θέλομε κάτω, ἀφοῦ ποῦ ειναι τὸ ἄλλο μέσα μας; Μά... εἰσαι ἀνοικονόμητη! Διαρκῶς ἀνακαμου. — Α! νάτο. Ἐτοιμη. — Κορίτσια γρήγορα... Καί νά, κατεβαίνω πρώτη τις σκάλες τέσσερις, τέσσερις, περὸν τὸ προαύλιο και νάμαι στό Ὑπόστεγο. Καί νάμαστε στή γραμμή με τὰ σκουλάκια στή μέση και τὰ medizin-Balle στή μασάλη και νά βγαίνη ή γραμμή ἀπ' τὸ σχολείο. Νά τί χρειάζονται τὰ παλτά. — Μάρε. Ἐν, δυό και ἀνεβαίνω.

με τρέχοντας τὸ πίσω μέρος τοῦ Λυκαβητεῦ μέσα στὰ πεῦκα. Ἄλτ.
Ἐδὼ τὰ πεῦκα εἶναι πιδ ἀραιὰ και ἕνας πελώριος γκρεμὸς κόβει τὸν ἀέρα.
— Βγάλτε τὰ παλτά σας και πάρετε ἀνὰ ζεύγη ἀπὸ ἕνα medizin-Balle.
Κι' ἀρχίζουν κάθε εἶδους ρίψεις και παιχνίδια με τις μπάλες και πήδημα με τὰ σκουλάκια.
— Φτάνει! Τώρα ἀναρρίχηση. Ἀπάνω του!»
— Μά εἶναι τόσο ψηλά, τόσο ἀπὸτομα κομμένος ὁ γκρεμὸς!
— «Μπρὸς ἀπάνω».

Γαντζώνω ἀπὸ ἀνεβαίνω. Στὴν ἀρχή εἶναι ἀρκετὰ εὐκόλο. Πάντα κάποια προεξοχή για τὸ πόδι ή τὸ χέρι σου. Μά ἔδω σταματοῦν οί προεξοχές. Μιά μονάχα και τόσο ψηλά! Ποῦ νά φτάσω ἐκεῖ πάνω... κάτι χαλίκια και χώματα πέφτουν καθὼς βάζω τὸ πόδι μου, τὸ κεφάλι μου καίει νάμαι ἔξω; Ἀκούω φωνές ἀπὸ κάτω. «Μπράβο, Πίτσα!» «Κουτάξτε, καλὲ την Πίτσα ἀνέβηκε κίλδω». Δέν ξεχωρίζω τίνος εἶναι ή φωνή. Νοιώθω πὼς κάποια ἀνεβαίνει πίσω μου, μὰ φοβάμαι νά σκύψω νά δῶ ποῖα εἶναι. Τώρα ἀκούω καθαρά τή φωνή τοῦ καθηγητοῦ μας.

— Μπράβο, Πίτσα».
— Όχι! Δέν θά γυρίσω πίσω. Μιά ἔλξη κι' ἀνέβηκα μισὸ μέτρο παρα πάνω.
— «Πίτσα, θέλεις βοήθεια;» μοῦ λέει κάποιος ἀπ' αὐτοὺς πὸν ἀνέβηκαν πρώτα. Τὸ κεφάλι μου καίει! Μά όχι! Νά δέχεσαι βοήθεια σημαίνει ἀδυναμία. Θ' ἀνέβω μόνη. Μπράβο, Πίτσα. Καί νά ἀνέβηκα. Θέλω ἀκόμη ὡς ἕνα μέτρο, μὰ ποῦ νά πιάσω για νά τραβήξω; Α! νά ἕνα φρύγανο. Τὸ φουρνιάζω ἀψηφόντας κάθε τρύπημα κι' ἀπάνω.
Καί νάμαι ἀνέβηκα μόνη. Τόσο ψηλά κι' ἀπὸτομα! Ἀναπνέω βαθυὰ και βλέπω: Κάτω ή Αθίνα μας, πλατεία, ἡσυχία (ὁ θόρυβος δέν φτάνει ὡς ἔδω), τριγυρισμένη ἀπὸ δέντρα κι' ἀντίκρυ ὁ κἀταστροφὸς Ὑμνητὸς, τρελλὸς και παιχνιδιάρης κρύβει την κορφοῦλα του μέσα στὰ σύννεφα ποῦ τρέχουν κατὰ τὸ βορρῶ κι' ἀφήνουν τὸν ἥλιο νά λουζή σέ φῶς και σέ γαλήνη τὸ Φάληρο κι' ἔξω μακριὰ τὴ θάλασσα.

Κατεβήκαμε, κάναμε ἕνα ἀνώμαλο δρόμο κι' ένδω γυρῶμε τραγουδώντας τὸν ὕμνο της Π. Ἀκαδημίας μας σκέπτομαι: Δέν εἶναι δύσκολο ν' ἀνέβη κανείς ψηλά! Θάροος χρειάζεται κι' ἀπόφαση. Κι' ἀν σταματήση κάποιος ἄς μὴ γυρίση πίσω οὔτε νά σκυψη νά δῇ. Νά νοιώθῃ μονάχα αὐτὸ ποῦ εἶναι πίσω

και νά παίρνη δύναμη για μπρός. Ἀκόμη λίγο κι' ἀνέβηκε. Ἄς μὴν πῆς ποτὲ κουράστηκε. Θά εἶναι ή ἡτα του ποῦ θά σβύση ὅλης της ζωῆς τὸν ἱερὸ σκοπό. Κι' ἄς μὴ δεχτῇ τὸ χέρι ποῦ προσφέρεται νά τὸν βοηθήσῃ για νάξη τή Χαρά της Νίκης του πλέρια... Ν' ἀκούση μονάχα τὸ «μπράβο» ποῦ οί ἄλλοι ή μόνος του θά πῇ στόν ἑαυτό του...
Μῦρον της Ἀνδρου [Α]

Τ Σ Α Κ Ω Μ Α

Ἀκουσα νά με φωνάζουν. Πετάχτηκα νά δῶ και ξαναγύρισα μέσα σέ δυό λεπτά. Δέν χρειάστηκαν περισσότερα. Τὸς βρήκα πιασμένους ἀπ' τὰ μαλλιά. Ὁ ἕνας βύθισε μ' ἀπόλαυση τὰ δάκτυλά του στὰ μαλλιά της ἄλλης. Μά ἐκείνης τὰ χέρια γλυστροῦσα ἀπάνω στὰ σύριζα κομμένα μαλλιά του και πολεμοῦσε ή ἀθεόφοβη νά γαντζωθῇ για ἐκδίκηση ἀπ' τὸ λαϊκὸ τοῦ ἀντιπάλου της.

Ἀρπαξὲ τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς ὅμοιους και τὸν τράβηξα με δύναμη για νά τοὺς ξεχωρίσω. Καί εἶδα νά τοῦ μὲνι στόνα του χέρι μιά τοῦφα μαλλιά, ένδω με τάλλο χάιδευσ τὸν καταγρτασounισμένο του λαϊκὸ.

— Τί τρέχει, βρε παιδιό;
— Ἐκείνη μ' ἐκτύπησε! — Όχι, ὄχι, αὐτὸς μ' ἐκλώτισσε!
Ἄιντε! Τρέχα γύρευς τώρα ποῖος ἔχει δικιο.

— Καλέ, Νέλλη, πές μου σὺ τί ἔγινε;
— Μ' ἐρώτησε ἕνα ῥῆμα και τοῦ τόπα! — Δέν ἦταν σωστό! — Ἦταν! — Όχι σοῦ λέω. — Καί με εἶπε βλάκα! — Κι' αὐτὸς μ' ἐκλώτισσε! — Κι' αὐτὴ μ' ἐκτύπησε! — Ἐοῦ ἄρχισες. — Όχι σό!

Ρίχτηκαν πάλι ὁ ἕνας στήν ἄλλη σάν ταῦρος ἀπάνω σέ κόκκινο πανί.
— Α! ὅλα κι' ὅλα! Ἦσυχάστε πιά! Κι' ἔσὺ, Νέλλη, ή γλώσσα σου μικρότερη ἄλλη φορά. Δέν ἦταν λόγος νά τὸν πῆς βλάκα για ἕνα ῥῆμα!

— Σάματις ἐκείνη εἶναι ή ἔξυπνη!
— Σαστ και σό! Καί νά λείπουν οί κλωτσιές ἄλλη φορά!
— Μά! μὰ μπορεῖ; Σάν γαιδουράκι ποῦναι!

— Γειά σου, ἀδελφοῦλα μου!
Κόπιασε νά βάλῃς λογική σέ τέτοια στιγμή. Ἀρπαξὲ τὸν καθένα με τὰ βιβλία του και τοὺς κλειδώσα σέ μιά κάμαρα χωριστή. Ἐτσι μόνον ἔκλεισε ὁ καυγάς.
Ἐρείκη [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγητής: — Σέ πόσα εἶδη διαιρεῖται ὁ λόγος, Σαρπηδών;
— Σέ δύο, κύριε καθηγητά, ἀπαντᾷ ὁ Σαρπηδών. Τὸ ἕνα εἶδος εἶναι ὁ πεζός.
— Ὁρατά, και τὸ ἄλλο;
— Ὁ ἐπιπικός, κύριε καθηγητά!
Γελαστός ὁ Ὑπολοχαγός

Τ' ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΤΟΥ ΜΠΑΡΙ

Ὁ Ραδιοφωνικός Σταθμός τοῦ Μπαρί (Ἰταλία), συνεργαζόμενος με την «Διάπλasi», κάνει συχνὰ διαφόρους Διαγωνισμούς για παιδιά. Ποῦ ὀλίγου δημοσιεύθηκαν τὰποτελέσματα τοῦ Πέμπτου. Σήμερα προκηρύσσεται ὁ ἕκτος με τὸ ἔξης

ΘΕΜΑ: Ἀγαπᾷτε τή μουσική; Τί εἶδος μουσικῆς σᾶς ἀρέσει περισσότερο; Ποῖδ μουσικὸ ὄργανο προτιμᾷτε; Καί γιατί;

Οἱ ἀπαντήσεις πρέπει νά μὴν ἔχουν περισσότερες ἀπὸ πεντακόσιες (500) λέξεις, νά εἶναι πολὺ καθαρογραμμένες και νά σταλοῦν στήν «Διάπλasi τῶν Παιδων», ὁδὸς Εὐριπίδου 42, Ἀθίνας, ὡς τὴν 31 Μαρτίου ποῦ εἶναι ή τελευταία προθεσμία.

Ἡ κρίσις θά γίνη ἀπὸ Ἐπιτροπή συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ με πρόεδρο τὸν ἀκαδημαϊκὸ κ. Γρηγόριο Ξενόπουλο (Φαίδωνα), τὰποτελέσματα με τις καλύτερες ἀπαντήσεις θά ἐκπεμφθοῦν τὸν Ἀπρίλιο ἀπὸ τὸν Σταθμὸ τοῦ Μπαρί—θὰ δημοσιευθοῦν συγχρόνως και στή «Διάπλasi»—και θά σταλοῦν στοὺς βραβευμένους τὰ συνήθη ὅρα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀθίνα, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου 1937

Ὁ Ραδιοφωνικός Σταθμός τοῦ Μπαρί της Ἰταλίας, συνεργαζόμενος με την «Διάπλasi», διοργανῶσε διοεβδομαδιαίες εἰδικές ἐκπομπές για τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσπερινοῦ ὅσο και τῶν ἑλληνικῶν παροιμιῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ ὡς ἔξης: **Κάθε Σάββατο, ὡρα (Ἀθηνῶν) 9 ἔως 9, 20 μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Καί κάθε Πέμπτη, τὴν ἰδια ὡρα (9 ἔως 9, 20) πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοῖοι παιδικὸι Διαγωνισμοί.**

Ἀγκάθι, ὁ Ραδιοφωνικός Σταθμός τοῦ Μπαρί ποῦ ἔχει γιὰ πῶς, ἐπειδὴ δέν βρήκε χρυσόβετο Τόμο μου για τὸ πρῶτο σου Βραβεῖο, σοῦ ἔστειλε τὸ ἰταλικὸ ἔκτενο με τὴν ἀφιέρωση, και μοῦ παραγγέλλει νά σοῦ δώσω μαζί κι' ἕνα Τόμο μου ἄδστο. Στείλε λοιπόν ή ἔλα νά πάρῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου και τὰ δυό.

Ἐνα πολὺ ὁμορφο βιβλίο ἔβγαλε ή παλιὰ μου φίλη και συνεργάτρια Μύρρα Ἀλὸν με τὸν τίτλο «Στὸ Ἑπαρχιακὸ Παρθεναγωγεῖο». Εἶναι γραμμένο σάν ἡμερολόγιο μῆς μαθητῆρας της ἀνώτερης τάξης και περιγράφει ὅλη τή ζωή τοῦ σχολείου με τὰ φαιδρά ή συγκινητικὰ της ἐπεισόδια, παρουσιάζοντας κι' ὀλοζώντανους τύπους μαθητῶν, καθηγητῶν, καθηγητῶν κτλ. Τὸ βιβλίο αὐτὸ διαβάζεται με μεγάλη εὐχαρατίστη και τὸ συσταίνω στὰ μεγαλύτερα διαπλάσoύπουλα. Ἀς ἴδων και τή Μ. Ἀγγελία τοῦ 9 φύλλου, (ΑΖ'—110).

Στέφανο της Δόξης, ἀργήρα νά λάδω τὸ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου γράμμα σου και τὸ κομμάτι σοῦ ἔχασα τὴν ἐπικαιρότητά του. Ἀλλῶστε για νά τὸ ἔδωξα σὸ πρωτοχρονιατικὸ, ἔπρεπε νά τὸ εἶχα ἕνα μῆνα πρίν. Εὐχριστῶ για τις εὐχές. Για νά λαβαίνετε ἐκεῖ-πέρα τὸ φυλλάδιο τὴν Τρίτη εἶναι για τὴν ὡρα ἀδύνατο, ἀφοῦ κι' οἱ συν-

δρομηταί τῶν Ἀθηνῶν μόλις τή Δευτέρα τὸ λαβαίνουν και κάποτε ἀργότερα. Γιατί ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο με τὸ φέρουν τὸ Σάββατο τὸ βράδυ, κι' ὡς νά γίνη τόσο ταχυδρομεῖο, χρειάζεται καιρός.

Κερκυραϊκὸ Διαβόλακι, καταλαδίνω τή χαρά σοῦ ποῦ κατῶρθασες νά μοῦ κάμῃς δυὸ ἐσπαθώματα. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ! Ἐστειλα στοὺς νέους μου φίλους τὰ φυλλάδια κι' ἐλπίζω κι' ἐγὼ νά μείνουν εὐχαριστημένοι μαζί μου ὅπως εἶσαι και σὺ.

Ἡ Λαίδη Γιολάντα ποῦ γράφει: «Δέν μπορῶ νά σοῦ ἔκφράσω με λόγια τὴν εὐχαρίστηση και τή χαρά ποῦ αισθάνομαι ἀπὸ τότε ποῦ ἔγινα συνδρομητρία, καθὼς και τὴν ἀγάπη μου για σένα ποῦ μέρα με τὴν ἡμέρα μεγαλώνει... Τὰ δυὸ μυθιστορήματά σοῦ μ' ἐνθουσιάζουν αὐτὸ ὅμως ποῦ μ' ἐνθουσιάζει ἀκόμα περισσότερο εἶναι ή Ἀθηνῶν Ἐπιστολή! μὰ βέβαια ἀφοῦ τή γράφει ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Ξενόπουλος». Κι' ἄλλα ὅρατα κι' ἐνδιαφέροντα μοῦ γράφει ή φίλη μου ποῦ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ, μὰ δέν μπορῶ νά ντιγράψω ὅλο της τὸ γράμμα, ἀν και θά τοῦ ἀξίξω...
Κατάσκοπε 33, εὐχαριστῶ πολὺ για τὴν ἀνανέωση και τὸ ἐσπαθώμα. Πραγματικῶς, στήν πόλη σας ἔχω τώρα πολὺς συνδρομητῆς, και σχετικῶς με τὸν πληθυσμὸ, περισσότερους παρα στήν Ἀθίνα και σ' ἄλλες μεγάλες πόλεις. Κι' αὐτὸ βέβαια τιμᾷ τή φιλομουσία τῶν πατριωτῶν σοῦ. Όχι, γαλλικὸ ψευδώνυμο δέν ἐπιτρέπεται, ἐκτὸς ἀν εἶναι μ' ἑλληνικὰ γράμματα (π.χ. Ζοῦρ-Φίξ, Μακρίτ κτλ.) Ἰδὲς τί ἀπαντῶ παραπάνω στόν Στέφανο της Δόξης.

Διεβίβασα, Κυκαλαί, τις εὐχές σοῦ στόν κ. Ε. για τή γιορτὴ του και σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Χαίρω ποῦ βρίσκεσαι τόσο ὠρατο και τὸ ὀκτασέλιδο, φυλλάδιο, ἐγὼ ὅμως λέγω πὼς πρέπει νά ἐσπαθῶνστε ὡς ποῦ νά ἐξανγινηθῇ δωδεκάσέλιδο. Νά, στήν τάξη σοῦ, μέσα σέ 28 μαθητῆρες, μόνο οἱ 8 εἶναι διαπλάσοῦλες. Δέν εἶναι λίγες; Καί δέν μποροῦν νά γίνουν τουλάχιστο οἱ μισές;...

Κι' οἱ δικές σοῦ εὐχές, Σανδὲ Ναύαρχε, διεβιβάσθηκαν κι' ἔχεις πολλὰς εὐχαριστίας, ἂν ἀνανέωσες τή συνδρομή σοῦ ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου, μπορεῖς νὰ γράφῃς με ἑκπτώση δυὸ τόμους μου ἂν ἀνανέωσες ὡς τὴν 31 Ἰανουαρίου, μπορεῖς νὰ γράφῃς ἕνα. Ἀλλὰ και στή μιά περίπτωση και στήν ἄλλη, τὸ δικαίωμα σοῦ ἰσχύει, ὅχι ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, ἀλλὰ ὡς τὸ τέλος Μαρτίου. Κατόπι παραγράφεται κι' ἂν θέλῃς τόμο, θά τὸν ἀγοράσῃς στήν τιμὴ τοῦ Καταλόγου.

Βιολέτα τῶν Ἀλπεων, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σοῦ. Ἐλπίζω νά σοῦ πέρασε πιά ή γρίπη και τώρα νά εἶσαι ἐντελὸς καλὰ. Δέν πιστεύω νά διαβάξῃς με τις φίλες σοῦ τὸ φυλλάδιο μου σὸ μάθημα! μόνο σὸ διαλείμμα, ἔ; Ὡστόσο χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ ἐφετείνᾳ μυθιστορήματα.

Εἶσαι μόνο δέκα χρονῶν, Χουσή Ἐλ-λάς, και γράφεις τόσο καλὰ; Μπράβο! Πολὺ θά ἤθελα νά διαβάξω και καμιά σοῦ ἔκθεση, ἀπ' αὐτῆς ποῦ σοῦ ἐπαινέτ ή βασικά σοῦ σχολεῖο. Ἰῆλασα με τὸ ἐπιστόδιό της Πρωτοχρονιάς. Καί τοῦ χρόνου με Δένδρο. Καλῶς νά ἔλθῃς, Ἀσπρε Κρίνε, σέ περιμένω και σὸ γραφεῖο για τὴν ἀνανέωση τοῦ ψευδωνύμου. Ἀ, τί ὅρατα ποῦ θά πέρασες τὰ Χριστούγεννα σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ τοῦ Μέλανος Δρυοῦ! Καί περίεργο νά μὴν ἔχετε καθόλου κρῖο στή Γερμανία, ἐνῶ ἐμεῖς ἔδω, ἐταν μοῦ ἔγραψες τὸ γράμμα σοῦ — 20 Ἰανουαρίου — τουρτουρίζαμε. Τώρα μόλις διορθώθηκε καιρός.

Ὁ Σύλλογος «Ἀμαζόνες» της Χίου ἔκαμε μιά καλή ἀρχή ἐσπαθώματος με μιά ἐτησίαν συνδρομή. Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ και περιμένω συνάχεια.

Ὁραϊότατα γράμματα μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα τὸ Δοξασμένο Ἀκρωτήρι και ή Μπατεροφλάυ. Ἀλλὰ σήμερα δέν ἔχω τόπο νά τοὺς ἀπαντήσω ἐκτενῶς και τὰ φυλάξω για τὸ ἐρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Κραυγές» της Τσαρίνας. Σ' ἕνα ποίημα τόσο ὀλιγόστιχο κάθε λέξη πρέπει ν' ἀνταποκρίνεται ἀπολύτως σ' αὐτὸ ποῦ θέλει νά ἐκφράσῃ και ἔδω, ή λέξη «ζήση», ποῦ ἐπαναλαμβάνεται μάλιστα δυὸ φορές, δέν θέλει νά πῇ τίποτε και οὔτε ἔχει τή θέση της. — «Σοφία γυρῶσα» τοῦ Γλαύκου. Τὸ θέμα πολὺ ὠραῖο ἀλλὰ ή στιχογραφία ἐντελὸς ἀτεχνή. Τὸ «ἀπέραντα» δέν ὁμοιοκαταληκτεῖ με τὸ «ἐλαδα», οὔτε τὸ «ἀστέρι» με τὸ «μαῖον». Στὸ μέτρο ἐπίσης δέν ὑπάρχει κανένα... μέτρο, ἀλλὰ και στόν τονισμὸ ἀκόμη λιγώτερο. — «Ἐνα ἀξέχαστο μάθημα» τοῦ Ζοῦζουλου. Θέλει λίγη περισσότερη ἀνάπτυξη και κάπως πιδ στρωτὴ γλώσσα. Ἀς ἐξανσταλῇ διορθωμένο. — «Τὰ λόγια σοῦ τὰ θέα» ὡς ποίημα πολὺ καλὸ, πολὺ τεχνικὸ, μουσικώτατο. «Μεγαλιτικό» ὅμως και ὡς θέμα και ὡς συμπέρασμα, και ἀκατάλληλο για τὴ «Διάπλasi». Περιμένω κάτι ἐξίσου καλὸ ἀλλὰ πιδ παιδικὸ, πιδ ἄγνὸ, πιδ αἰσιόδοξο. — «Τὰ παράξενα τοῦ κύκλου μας» τοῦ Πουλιού της Σοφίας. Ἀτεχνή μίμηση. Με δυσκολία μπόρεσα νά τὸ διαβάσω ἀπὸ τὴν κακογραφία του. Πρέπει με κάθε τρόπο τὸ Π. τ. Σ. νά διορθῶσῃ τὸν γραφικὸ του χαρακτήρα. — Ὁ ἀεκακοουθῶς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνεώνεται, ἀν δέν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σέ ἄγρια, και δσα ἀπὸ Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Χιονισμένη Ἐλάτη, κ. (ΠΒ). Πικολίνο, κ. (??). Κόμης Ὀπλιγονάντ, ἄ. (NB). Σούμπερ, ἄ. (ΑΔ) Δικηγόρος, κ. (βρέστε με) Πουγκίσινα τῶν Παρισίων, κ. (με γνωρίζετε;)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Αἶνος, ἄ. Ἦρος τῶν Θεριοπυλῶν, ἄ. Δεβεν-τόπουλο, ἄ. Μυρομένη Γαρδένια, κ. Τέλλ, ἄ. Κλὸ-Κλὸ, κ. Γαλιάνδρα, κ. Ἀλκυονίς, κ. Ἥλιος, ἄ. Λυγερή, κ. Χιωτοπούλα, κ.

Ἡ Διάπλasi ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Δόλυ (δέχθηκε τὰ λίγα για πολλὰ) εὐχαριστῶ για τὴν ὀραία καρτούλα! Ζακυνθινούλαν (δέν θυμοῦμαι τώρα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται περίεργο) σέ κανέν' ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ γράμματα δέν εἶδες ἀπάντησή μου; ὅπως ὅποτε θά συμμορφωθῶ! Γεώργιον Δ. Ματαράγκαν (χαίρω πολὺ για τή γνωριμία) σέ περιμένω τὸ καλοκαίρι, γιατί δέν ἔχω καμιά ἀμφιβολία πὼς θά ἐπιμεληθῇς και θά προδιδαθῇς καλὰ κάνεις μάλιστα ποῦ δέν μπαίνει στήν κίνηση ἀπὸ τώρα, για νάσαι ἀφωσιωμένος ὅλος στὰ μαθήματα και νά συμμαρῶσῃς στὰ Λατινικά και στὰ Μαθηματικά! Μαραμένο Τριαντάφυλλο (αὐτὸ, καθὼς θά εἶδες, σοῦ ἀνέκρινε) ἐλπίζω νά κρατήσῃς τὴν υπόσχεσή σοῦ και νά μὴν ἐναναργήσῃς πιά νά μοῦ γράφῃς ἀπὸ ταμπλά! πολλὰ μαθήματα, μὰ ἀρρώστεια — Θεός φυλάξῃ — ἕνα ταξίδι, αὐτὰ εἶναι δικαιολογίες — ή ταμπλά ὅμως ὄχι... Σουσουράδα (περσικὰ ἔ-

στείλα· χαίρω πολύ πού θά λαβαίνης τέτοια μέρος καί στήν κίνησή· τίς Ἀσκήσεις ὅπως νά μοῦ τίς στέλνῃς πιά καθαρογράμματα καί σέ χωριστό χαρτί, ὅχι πίσω ἀπ' τὸ γράμμα καί νά σημειώνῃς ἀπό πᾶν ἔνομα, ψευδώνυμο καί ἡλικία.) **Ἑλλήν Καρναγανπούλου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, γράψε μου)· **Ἰακινθίδα** (αὐτό, καθὼς θά εἴδῃς, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ γιὰ τὴ γωρμία καί ἐλπίζω, ἀφοῦ ἄλλωστε καί σὺ θέλεις ν' ἀλλογραφούμε, νά μοῦ γράψῃς συχνά, ὅπως ἡ ἀδελφή σου καί ἡ φίλη σου)· **Ἀνατέλλοντα Ἥλιον** (δὲν βρήκα χρήματα μέσα στὸ γράμμα σου, οὕτε ἐλ χὲς ἐπιταγή· δὲν ξέρεις πῶς κάθε παραγγελία πρέπει νά συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο;) **Σκλαβωμένο Νηοί** (μετὰ χαρᾶς· θά εἴδῃς τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου· σοῦ ἐστειλά καί τὸ Σῆμα· γράψε μου)· **Στοιματούλαν Μακρῇ** («Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης» καί φυλλάδια ἐστειλά)· **Ξανθὴν Νεράιδαν** (χαίρω πολύ· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θά εἴδῃς, σοῦ ἐνέκρινα· σοῦ ἐστειλά τὸ Σῆμα· γιὰ νά ξεχωρίζῃς ἀπὸ διαπλάσσωμενὰ καί τὸν Ὀδηγὸ γιὰ νά βλέπῃς τοὺς ὁδούς τῆς συμμετοχῆς σου στήν κίνησή.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Ἀπριλίου.

108. Δεξιόγραφος

Τάλαφβήτου κάποιον γράμμα
Μ' ἓνα μέλος βάζω ἀντάμα,
Καί σοῦ κάνω ὀρεκτικὸ
Νόστιμο, χορταρικό.

Ἰπτάμενος Ἀετὶς;

109. Στοιχειοτονόγραφος

Παίρνω Τιτᾶνα φοβερό,
Μόνο ἓνα γράμμα τοῦ ἀφαιρῶ,
Τὸν τόνο του τοῦ ἀλλάζω,
Καί ἀμέσως παρουσιάζω,
Τὸ κερασφόρο ποῦ ὀδηγεῖ
Τὸ σπρὸ κοπάδι στὴ βοσκή,
Μὰ κάποτε καί στὴ σφαγή...

Μήτσα Γεωργαντζᾶ

110. Μεταγραμματισμός

Βγάξω μὴ καί βάζω ῶ
Καί θανατῶ καί ἀπορῶ:
Κατηγορία, φόγος, πάει
Καί μιά ὄψη μοῦ γελᾷ.

Ἰπτάμενος Ἀετὶς;

111. Αἵνιγμα

Μακριὰ οὐρά μεγάλη
Καί πελώριο κεφάλι
—Εἶμαι δηλαδὴ ἓνα τέρας—
Δές, πετῶ σὰν τὰ πουλιά,
Κι' ἀψηλά καί χαμηλά.
Κι' ἐνῶ τρέμω τὸ νερό,
Ὅταν δὲν φυσᾷ αἴρας,
Νὰ πετάξω δὲν μπορῶ!

Μήτσα Γεωργαντζᾶ

112. Δικτυωτόν

Οὐροσειρά.

Χώρα τῆς Γαλλίας

Ἀρχαῖος βασιλεὺς

Ναυτικός ὁδός

Καί καθέτως τὰ ἴδια.

113. Κρυπτογραφικὸν μετὰ Μωσέϊκου

23456 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς

2345 = Δένδρον

3245 = Νύμφη τῆς Γραφῆς

43456 = Ἀθάνατον ποίημα

531246 = Οὐροσειρά

62356 = Βόρειον

Αἱ ἐξ ἐξέσεις τοῦ Κρυπτογραφικοῦ νῦν δι-

δουν ἀπὸ ἓν γράμμα καί σχηματίζεται

ἐπίθετον θεᾶς.

Μῦρον τῆς Ἀνδρῶ

Ἄνναν Κεφαλλονίτη (δὲν πειράζει, κάλιο ἀργά παρὰ ποτὲ εὐχαριστῶ γιὰ τίς εὐχές, τὴν ἀνανέωση καί ὅλα· σοῦ ἐστειλά τοὺς δυὸ τόμους καί τὴν «Ἀδελφούλα».) **Νεράϊδαν τοῦ Θερμαϊκοῦ** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα· σοῦ ἐστειλά τὸ Σῆμα καί τρεῖς δεσμίδια λυσοφάρτο· χαίρω πού εἶσαι μαζί μου ἐνθουσιασμένη.) **Κάτε Πανᾶ** (ἐστειλά τὰ φυλλάδια πού ἐξήγησες.) **Μαῦρον Καβαλλάρον** (πολὺ ὠραῖο τὸ γράμμα σου· διδάξῃς ὅσο μπορεῖς, ἀφοῦ μετὰ τὴ γρίπη ἐμείνας πίσω δυὸ ἐβδομάδες· καί καλὴ ἐπιτυχία στοὺς διαγωνισμούς.) **Ἀρχικατάσκοπον 22** (ἔχει καλῶς μετὰ τοὺς διαγωνισμούς ἐλπίζω νά μοῦ ἐκναγράψῃς.) **Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση καί τὰ καλὰ λόγια· σοῦ ἐστειλά καί τὸν τόμο τοῦ 1933· μὴν παραπονεῖσαι! δταν ἔχω τόπο, σοῦ ἀπαντῶ μετὰ πολλὰ· δταν δὲν ἔχω, πῶς νά κάμω;) **Βλάση Ἀειθαλή** (θὰ τὸ διαβάσω καί θὰ εἶδῃς ἂν μπορῇ νά δημοσιευθῇ ὅλο ἡ μόνο μερικὰ τετραστιχὰ περιμένω πάντα καί τὸ ἄλλο.) **Χρυσόνηρο, Λιάναν** κτλ. κτλ. **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Φεβρουαρίου** θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενον.

114 118. Μαγικὸν Μέλος

Τὴ ἀνταλλαγὴ τριῶν συνεχῶν γραμμάτων εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μέλους, ἀποτελουμένου ἐπίσης ἐκ τριῶν γραμμάτων καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ρῆμα, μαντικός, σύννεφα, νομή, Μαρία.

Ἄλλης Βλαστὸς;

119. Τριπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πᾶν σχεδὸν ὄρνυτον, τὰ δευτέρω γράμματα ἀρχαῖον θεόν, καί τὰ τρίτα ἐλληνικὴν μεγαλόνησον:

1, Πρωτεύουσά μεγαλὸν ἀσιατικοῦ κράτους· 2, Ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας καί τῆς Γαλλίας, 3, Τεμάχιον, μέρος ἑνὸς συνόλου· 4, Φυτικὴ οὐσία, ἔκκριμα δένδρων· 5, Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Μήτσα Γεωργαντζᾶ

120. Γεῖφος

τὸν	τὸν	οὐ	οὐ	οἶνος
τὸν	πολὺ	δου	λυν	δὲς ἔθους
τὸν	τὸν	ου	ου	κοινῶν
τὸν		ου		Σπίθα

[Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἀπὸ βραβευθείσας ἢ ἐπαινεθείσας εἰς τὸ Πένταθλον Συλλογὰς].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 48

551. Κάπρος (κᾶ, πρὸς)—Κύπρος.

552. Ὁ Ἄρνος, τὸ ἀρνί.—553. Ὁ πετεινός.—554. ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ, (ἱβ-σκος, οὐγγιά, υἱός, Κούβα, Σλαῦος, λάβα, Αἴας, βάσις).—555. Τολύπη—λύπη = τὸ + (Μυκάλη—καλή) = μὴ + (Πάρις—πᾶ) = οἷς = ΤΟΜΥΡΙΣ.—556.

560. Διὰ τοῦ Ρ: τροχός, χορός, δε-

μος, ἄρτος, μέτρον.—561-565. Μέλας, Μῆλος, μύλος, Ἀμαλία, Μαλέας.—566.

Δεῦτε λάβετε φῶς (Δεύτερα πλὴν Ρᾶ = δεῦτε, Λάβαν πλὴν ἄν = λαβ, ἑτεροῦ πλὴν Ρὸς = ετε, φωσφόρος πλὴν φόρος = φῶς).

=====

ΜΗ ΑΝΗΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγγελία σας

γιὰ νά ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νά συνοδεύε-

ται καί μὴ τυπωμένη ταῖνια, ἀπ' αὐτὲς μετὰ τίς

ὁποῖες σὰς στέλλουμε κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλο.

=====

Τόποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Παρομηλίκου 22 Ἀθῆναι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—127]

Διαπλάσσωμενὰς, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά· ἰδίως περιμένω ἀπὸ τῆς Μεγάλῃς Τάξεως. Δίς: Ἄννα Πλάσσα, Ἀθηναίων Ἐφῆδων 58, Ἀθήναις διὰ

Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα

[ΛΖ'—128]

Εὐγενικά διαπλάσσωμενὰ, ἐσχάσατε τὸν (ΛΖ'—37); ὅθ' βραβεύθῃ καί ὁ στέλ-λων πρῶτος. Πύω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Τρελλοπαρέα, δὲν λέγομαι Κυρίδης (Βεβ. Διαπλ.) ἀλλὰ... Λεβεντόπουλο

[ΛΖ'—129]

Πρωτοπαίνοντας στὸν Διαπλάσσοκομο χαίρετ' ὅλους ἐς, ἀλλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά· ἰδιαίτερως: Τσάρ-λιν, Κυκλαμιά, Στέφανος Δόξης, Τσάρ-βιτς, Ἀγγουρολογιώτης, Δόκιμος, ἀλλολο-γραφῶμεν; Γράψατε εἰς τὴν διεύθυνσιν: Κύριον Νικολάου, Θεσοπίων 10, Ἀθήνας. Διὰ Κ. Ο.

Κόμης Ὀπλιγκαντῶ

[ΛΖ'—130]

Ἀχ Λεβεντόπουλο! Ἐπρεπε νὰρθῶ ἐγὼ γιὰ νά σέ ἀποκαλύψω; Εἶσαι ὁ κ. Χωραβάρας. Πρῶτη καμπανία! Διαπλάσσοκομο, τρέμε ἀπὸ τὸν

Κόμης Ὀπλιγκαντῶ

[ΛΖ'—131]

Προκηρύττω τρίμηνο διβραχμο διαγω-νισμό καλλιτεχνικῆς φωτογραφίας. Βραβεῖα: δύο βιβλία ἀφειρωμένα ἀπὸ τὴν Κόκκινη Ἀυτοκράτειρα. Γράψτε: Μαίρη Κουτσούκου, Δημητριάδος 66, Βόλον.

[ΛΖ'—132]

Θὰ ἐπιθυμοῦσα γιὰ ἀνάμνηση, ἓνα τετραδιάκι ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαπημένα διαπλάσσωμενὰ. Θὰ μοῦ ἀρνηθῇτε;

Κόκκινη Ἀυτοκράτειρα

[ΛΖ'—133]

Πρωτοπαίνοντας στὸ διαπλάσσοκομο χαίρετ' ὅλους ἐς. Ἀλλογραφῶ καί ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μετ' ὅλους ἐς. Δίς: Συνατόριον Μελισσιῶν Πεντέλης, Μελισσιῶν Ἀττικῆς, διὰ: Ξανθὴ Νεράϊδα

[ΛΖ'—134]

Ξανθινούλα, γιὰτὶ δὲν μοῦ ἀπήντη-σες στὸ γράμμα μου; Περιμένω ἀνυπομόνως.

[ΛΖ'—135]

Ἀγαπητὴ μου Λένα, εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος. Δίς: Φανή Σα-χίνη, Σῆρος. (Καθυστερημένη).

Φανή Σαχίνη

[ΛΖ'—136]

Ἀνκαταδεχόμενα νά κοιθευθῶ μετὰ μικροῦλικά, ὅθ' αὐτὰ νά συστήσω στὴ Σίρλεϋ Τέμπλ νά μὴ ἀποκαλύπτῃ ψευδώνυμα πού τὰ διαδίδουν οἱ ἱερεῖς οἱ κάτοχοί τους. Κυρίαρχος τοῦ Σύμπαντος

[ΛΖ'—137]

Υδραίοπουλα-ες, θὰ μοῦ προξενούσατε μεγάλη χαρὰ μετὰ ἓνα τετραδιάκι σας. Δίς: Κατίνα Χαλκοκονδύλη, Χαριλάου Τρικοπῆ 41, Πειραιᾶ. Μαῦρο Διαμάντι

[ΛΖ'—138]

Ξανθινούλα, στὴ γιορτὴ σου μύριες καρδιοχαλμασμένες εὐχολογίες. (Καθυστερημένη).

Χωροπούλα

[ΛΖ'—139]

Διαπλάσσωμενὰ-ες, ἓνα τετραδιάκι σας θάταν γιὰ μένα τὸ καλύτερο πρωτο-χρονιάτικο δῶρο. Δίς: Κίμων Μιλιάδης, Βαρβάση, Χίον. Συντεταγμένα Ἑλληνοπούλα-ες περιμένω καί ἀπὸ σας.

Διηγορίνα

[ΛΖ'—140]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μετ' ὅλους ἐς.

Δίς: Ἀντωνία Παπαθανάνου, Πύρ-γον, διὰ: Στέλλα Βιολάντη